

kommende skal der tilføies Bemærkning om, hvorfor de ikke formenes at være skattepligtige til Staten. Jeg tilstaaer, at det er mig en lille Smule ufatteligt, hvorledes dette vilde være muligt, forinden man overhovedet har sat Indtægten; thi det er jo dog saaledes, at Grunden, om ikke for Alles saa dog for de Flestes Bedkommende, hvorfor de ikke antages skattepligtige til Staten, kjøndt de ere skattepligtige til Communen, maa være den, at Communalbestyrelserne formene, at deres Indtægt ikke er tilstrækkelig stor til, at de skulle skatte til Staten; men det skal jeg lade staae hen. Men denne Mandtalsliste skal ikke alene affattes i eet Exemplar, men i 2, thi det ene skulle de beholde selv, og det andet skulle de sende til Skattecommissionen, og Skattecommissionen skal da gjenemgaae Listen og see, om den har Noget paa den at udsætte. Det er altsaa det Første. Det Andet, der skal gjøres, er at udfæde Beskjendtgjørelser om Selvangivelse, modtage de Selvangivelse, som komme ind, og gjenemgaae dem. Nu ville de Herrer see, at dette maaskee ikke kan blive noget betydeligt Arbejde, thi det er jo muligt, at enkelte Steder ville maaskee meget faa gjøre Selvangivelse. Men det modsatte er ogsaa muligt, og det er rimeligt af flere Grunde, at det dog vil blive hyppigere, end man maaskee troer, netop fordi den endelige Myndighed ikke ligger i Sogneraadets eller Communalbestyrelsens Hænder, men i Skattecommissionens. Det kan af denne Grund netop være ønskelig for Skatteyderne, at de saa tidligt som muligt have sikret sig imod — og det kunne de kun ved Selvangivelse — at de ikke blive satte i uforholdsmæssig høi Skat af Folk, som dog ikke rigtigt kunne kjende deres Forhold. Naar dette er skeet, skal Communalbestyrelsen til at anslaae Folks Indtægt; hver enkelt Mand skulle de sætte til Indtægt, hvad enten han har gjort Selvangivelse eller ikke; men har han gjort Selvangivelse, skulle de tillige forhandle med ham, og blive de ikke enige med ham, skulle de efter eget Skjøn sætte ham i Indtægt. Naar det er gjort, skulle de udfærdige en Liste over samtlige Indtægter og atter ikke en enkelt, men en dobbelt; den ene Liste beholde de selv for at fremlægge den for Communens Beboere;

den anden sende de ind til Skattecommissairerne, for at de kunne gjenemgaae den. Den Liste, der bliver fremlagt, ligger til Eftersyn for Skatteyderne, de kunne see paa den, om de ere tilfredse med den; hvis de komme og klage over den, skal Communalbestyrelsen — i Kjøbstæderne Eigningscommissionen, men jeg siger for Kortheds Skyld altid Communalbestyrelsen — afgjøre disse Klager og give en Kjendelse. Nu komme vi til det Syvende. Det er, at de skulle møde med Skattecommissionen, og paa dette Møde skal denne afgjøre Eigningen; her er det atter nødvendigt, at enten hele Sogneraadet eller ogsaa Delegerede fra samme ere tilstede; thi man maa ikke smigre sig med, som der ogsaa er antydet, at saadanne Møder i Reglen eller meget ofte ville kunne undgaaes; nei, det kunne de ikke, saadanne Møder ville af forskjellige Grunde, saa at sige aldrig, kunne undgaaes; thi for det Første vil det være høift besynderligt, om Skattecommissionen ikke skulde have Noget at udsætte, eller nogen Skatteyder have Noget at klage over, og i begge disse Tilfælde skal Sagen afgjøres paa et saadant Møde. Men der er endnu en anden Ting, og det er den, at Skattecommissairerne skulle gjøre Nedsættelsen, men det kan kun skee efter Forslag af Communalbestyrelsen, saa at det altsaa i den Henseende næsten altid vil være nødvendigt baade for Skattecommissionen og Communalbestyrelsen at komme til Mødet og forhandle med hinanden. Naar dette er skeet, og Communalbestyrelserne eller deres Udvalgte komme hjem, saa skulle de samles igjen, for at gjenemgaae de af Skattecommissionen affagte Kjendelser; da gjøre de enten Eigningen om efter de Kjendelser, Skattecommissionen har fældet, eller ogsaa maae de skriftlig opsætte og indsende deres Grunde, hvorfor de ikke ville rette sig efter Kjendelserne; nu deciderer endelig Skattecommissionen, og saa maa Eigningen fremlægges paany i Communen, for at vedkommende Skatteydere igjen kunne eftersee, om de ikke ere satte i en anden Skat end tidligere, og saa kommer endelig det Tilfælde, at der kan blive Tale om Klage til Overskattecommissionen. At Overskattecommissionerne ere nødvendige, indrømmes af det ærede Udvalgs Fleertal, idet det meget rig-